

Doménikos Theotokópoulos, dit «El Greco»
"Sant Pere i sant Pau"

QUINS TEMPS AQUELLS!!!

16 de febrer de 2009

En Pere i en Pau havien fet, des de molt petits, un pacte d'amistat eterna.

Quan van jubilar-se sortien cada matí a prendre el sol, ben tapadets amb la seva manta per no agafar fred.

Estaven una mica tristos perquè ningú no els anava a veure i només els consolava el plaer de la seva amistat i explicar-se batalletes. Un dels dos sempre començava amb la mateixa frase:

QUINS TEMPS AQUELLS!!!

En Pere, que havia estat pescador, sempre explicava la mateixa història.

-Pau, ¿t'he explicat el que va passar aquell estiu?

"Feia tres dies que no pescava ni un seitó quan va aparèixer aquell home tan savi, que ho sabia tot. Va pujar a la meva barca i em va ordenar que tornés a llançar les xarxes i jo em negava..."

-Tu sempre ho negues tot -l'interrompia en Pau.

-No, no, no... Jo mai no nego res.

-Doncs ho acabes de fer -li va dir en Pau.

-Nooo, eh... bé, d'acord, però després corregeixo -es va excusar en Pere i va continuar amb la seva història- Doncs el que et deia:

"aquell dia vaig acabar llançant les xarxes i se'm van omplir de peixos com per art de màgia!; vaig guanyar tant que després em vaig començar a dedicar a la construcció. I mira, al final en van premiar amb la clau de la ciutat!"

- Quins temps aquells! -deia en Pau per començar a explicar la seva història-. No sé si t'he explicat mai el que va passar aquell dia...

"Anava amb el meu cavall cavalcant pel bosc, quan de sobte vaig veure una llum impressionant que venia del cel. Vaig pensar que podria ser un ovni i vaig caure del cavall; quin mal! Tenia tota la cara esgarrinxada, i en aquella època no portava barba que em protegís, però el més greu és que de la llum em vaig quedar cec."

-Fixa't -li contestava en Pere-, quantes coses t'hauries perdut. Jesús, Jesús, amb les coses que hem vist!,

-Si, tens raó, però deixa'm que t'expliqui el final -continuava en Pau-:

"Pensava que em quedaria cec per sempre quan va aparèixer aquell home tan savi i em va dir: "Posa't camamilla als ulls i al cap de tres dies hauràs recuperat la vista". I en efecte, així va ser"

Com bé ja saps, després em vaig dedicar a portar la publicitat de l'empresa d'aquest home. Mira, encara conservo l'espasa d'or de Canes que vaig guanyar amb la meva frase: "Neix l'home nou".

Els dos homes es van quedar mirant a l'horitzó i es va fer un llarg silenci. Fins que en Pere va dir:

-Després del que hem estat... Mira que veure'ns aquí amb aquestes mantetes, al sol de la tarda... quina pena.

-Però avui hem d'estar contents. És el nostre sant! Dóna'm la mà i tornem a segellar el nostre pacte d'amistat per cent anys més.

Estava en Pau dient això quan en Pere va dir: "No, no, no pot ser ..."

-Què és el que no pot ser? Ja ho negues tot una altra vegada! És clar que és el nostre sant, sempre és el mateix dia...

-No, no, no és això. Mira, tenim visita, per fi vénen els nostres néts a veuren's!

-Es veritat, són el nostres nets!

I van separar les seves mans per anar corrents a donar una forta abraçada als seus nets.